

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 29/12/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 12

GIẢI ĐÁP PHẬT HỌC NGHI VẤN

BÀI 26: BỆNH TẬT (Phần 2)

Bài hôm qua Hòa Thượng nói với chúng ta, có ba loại bệnh tật, loại thứ nhất do thân sinh lý, loại thứ hai do oan gia trái chủ và loại thứ ba là do nghiệp chướng. Oan gia trái chủ là những người có thâm thù, đại hận với chúng ta, nếu họ đầu thai làm con, cháu chúng ta thì họ có thể phá nát gia sản của chúng ta. Hòa Thượng từng nói: ***“Chúng ta đừng dùng thế lực, địa vị, tiền của để thắng người, nếu họ mang lòng oán hận thì tương lai họ sẽ đến đầu thai làm con, làm cháu chúng ta. Tốt nhất là chúng ta không nên tạo oán kết với người”***. Phật Bồ Tát thông dong, tự tại vì các Ngài không tạo oán kết với người. Từ vô lượng kiếp, chúng ta đã tạo quá nhiều oán kết nên chúng ta luôn gặp phải oan gia. Ba loại bệnh này đều là những loại bệnh khó chữa trị, hiện tại, các bệnh viện đều có rất đông bệnh nhân đến chữa bệnh.

Hòa Thượng nói: ***“Thân thể của chúng ta là một vũ trụ thu nhỏ, mỗi cơ quan, mỗi mạch máu, mỗi tế bào nếu có thể lưu thông một cách trơn tru thì chúng ta sẽ không có bệnh, bách bệnh bất xâm”***. Mỗi cơ quan trong cơ thể chúng ta như mắt, tai, mũi, lưỡi mà trục trặc, không thông thì cơ thể chúng ta sẽ vô cùng mệt mỏi. Chúng ta mất ngủ, đau bao tử hay bị ho trong một, hai ngày thì cơ thể chúng ta đã mệt phờ phạc.

Một đoàn thể là tập hợp của nhiều tiểu vũ trụ, nếu chúng ta không tùy thuận mọi người thì chúng ta sẽ tạo ra sự chướng ngại. Vũ trụ rộng lớn là tập hợp của vô cùng nhiều cá nhân, chủng tộc nên nó vô cùng phức tạp. Chúng ta hiểu được đạo lý này thì chúng ta phải biết cách dụng tâm, biết cách tùy thuận. Chúng ta muốn tùy thuận được thì chúng ta phải biết lắng nghe. Thí dụ, cơ thể chúng ta bị bệnh thì chúng ta phải làm việc với cường độ thấp hơn bình thường. Chúng ta biết lắng nghe thì chúng ta mới có thể thấu hiểu. Chúng ta thường chỉ nghe theo tập khí, phiền não, định kiến sai lầm của mình. Chúng ta biết lắng nghe thì chúng ta sẽ biết quan sát, làm theo, đây chính là chúng ta biết tùy thuận. Chúng ta biết tùy thuận thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Khi tôi còn nhỏ, tôi sống ở quê, nếu tôi muốn lội qua sông đến một điểm ở bờ bên kia thì tôi phải đi ngược lên phía trên một đoạn và lội hơi xuôi theo dòng chảy, nếu tôi cố gắng lội ngang thì sẽ mất rất nhiều sức.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải tùy thuận tự nhiên, tự nhiên chính là tâm tánh của chúng ta. Nhà Phật nói: “Chân tâm lia niệm”. Chúng ta phải quay về với chân tâm, với tâm chân thành thanh tịnh. Trong chân tâm không có bất cứ một vọng niệm nào đây chính là chúng ta tùy thuận tự nhiên. Trong tâm chúng ta có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì đây chính là vọng niệm, là trái với tự nhiên, trái với với tự tánh thanh tịnh”**. Mọi người đều quay về với chân tâm thì chúng ta sẽ không có sự chống trái. Hằng ngày chúng ta luôn bị sai sử bởi tâm tham cầu, chúng ta muốn mọi người tùy thuận chúng ta. Thí dụ, sáng nay chúng ta muốn đi chơi nhưng nếu trời mưa thì chúng ta sẽ phiền não. Chúng ta không biết rằng nếu trời không mưa thì rất nhiều cây cối, ruộng lúa sẽ không được tưới, người nông dân sẽ bị ảnh hưởng. Nếu trời mưa, chúng ta mặc áo mưa, đi giày không thấm nước thì chúng ta sẽ không có chướng ngại.

Hằng ngày, chúng ta luôn sống trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. “Vọng” là những thứ không có hình tướng. Chúng ta buồn cả một ngày, chúng ta cô đặc lại cái buồn đó thì nó cũng không có hình tướng. Thí dụ, chúng ta cho rằng người nào đó thích mình nên khi về nhà chúng ta cảm thấy rất vui, chúng ta mỉm cười đi ngủ, chúng ta sửa lại kiểu tóc, trang phục, ngày hôm sau, chúng ta nhận ra mình tướng lắm thì chúng ta sẽ buồn khổ mất mấy ngày. Đây là chúng ta đang vọng tưởng. Chúng ta phân biệt người mình ghét, người mình thương, người chuyên giúp đỡ hay người chuyên phá hoại chúng ta, đây là chúng ta có tâm phân biệt. Từ khi chúng ta có nhận biết tâm tánh chúng ta đã trôi lăn trong sự vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Hòa Thượng nói: **“Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chính là nguyên nhân sản sinh ra mọi thứ bệnh tật”**.

Hôm qua, tôi gặp một người, họ tha thiết nhờ tôi giúp họ, tôi nói với anh rằng, tôi sẽ hướng dẫn anh cách làm còn tự anh phải giúp chính mình. Nếu anh chỉ ngồi suy nghĩ đến bệnh của mình thì bệnh của anh sẽ càng nghiêm trọng, anh không nên nghĩ đến bệnh tật mà nên phát tâm làm việc vì mọi người. Anh nói, anh cảm thấy rất mệt nên không thể làm việc. Tôi nói, trước đây Bác sĩ nói tôi có thể chết bất cứ lúc nào nhưng tôi vẫn nỗ lực làm việc, bây giờ tôi có thể làm việc bằng sức của hai người. Hằng ngày, anh phải phát tâm làm việc, nếu anh quét chùa xong mà anh cảm thấy mệt thì anh cố gắng quét thêm tháp chuông; Ngày hôm sau anh cố gắng quét thêm sân trước, sau đó, anh cố gắng quét thêm sân sau và vườn Kinh pháp cú, mỗi ngày anh cố gắng tiến bộ hơn một chút. Đây là cách để chúng ta thay đổi vận mạng, vượt qua số phận của mình. Chúng ta vọng tưởng, chúng ta cho rằng mình mệt, mình sẽ chết thì chúng ta chắc chắn sẽ chết. Khi tôi thấy mệt thì tôi sẽ nhắc mình phải làm thêm việc, làm xong thì tôi mới nghỉ. Chính sự chuyên cần giúp cơ thể chúng ta được rèn luyện để khỏe mạnh, năng động hơn.

Hòa Thượng từng nói: **“Thân chúng ta phải động, tâm chúng ta phải tĩnh”**. Người ngày nay, thân không động nhưng tâm rất động. Thân là cỗ máy, thân động thì

cỗ máy mới có thể lưu thông. Hiện tại, khi trời nóng hay lạnh chúng ta thường ngồi điều hoà, chúng ta không muốn ra ngoài trời, đây là chúng ta sống trái với đại tự nhiên. Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta sống trái với quy luật tự nhiên mà chúng ta không bệnh thì ai bệnh!**”. Hằng ngày, tôi di chuyển rất nhiều, buổi sáng, tôi ở nơi không khí trong lành, mát mẻ, buổi chiều tôi đã di chuyển đến nơi nhiệt độ hoàn toàn khác, cơ thể tôi được luyện tập để chống chọi với mọi hoàn cảnh.

Hòa Thượng nói: “**Người ngày nay, đáng lẽ thân phải động thì thân lại không động, tâm phải tĩnh thì tâm lại rất động. Mọi bệnh tật đều từ đó sinh ra. Đây không chỉ là nguyên nhân của bệnh khổ mà là nguyên nhân của sáu cõi luân hồi**”. Tâm chúng ta đầy phân biệt, chấp trước thì chúng ta sẽ có rất nhiều phiền não. Hằng ngày, tâm chúng ta vọng tưởng nên chúng ta có nhiều bệnh, chúng ta luôn nghĩ đến bệnh nên bệnh của chúng ta ngày càng nghiêm trọng, cái chết đến càng nhanh. Nhiều người bị bệnh khổ, họ rất sợ hãi nên ai bảo họ làm gì thì họ cũng làm. Họ càng làm theo lời của người khác thì càng tạo thêm nhiều nghiệp ác. Hòa Thượng từng nói: “**Chúng ta ngày ngày thọ báo rồi tạo nghiệp, tạo nghiệp rồi lại thọ báo**”. Hằng ngày, chúng ta làm những việc sai lầm rồi chúng ta lại phải nhận kết quả, chúng ta đang ở trong vòng luân quần không có lối thoát. Chúng ta không nên làm những việc sai lầm khiến chúng ta bị nghiệp dẫn dắt. Thí dụ, nếu chúng ta nghèo thì chúng ta càng phải tích cực làm việc thiện, nếu chúng ta đi ăn xin thì chúng ta không thể thay đổi được vận mệnh. Người thế gian thường chấp nhận sự an bài của số phận, chúng ta được học, chúng ta phải biết vượt lên số phận.

Chúng ta trở thành người bất tài, vô dụng vì chúng ta cho rằng mình không biết làm. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: “**Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp**”. Chúng ta dụng công thì chúng ta sẽ tự nhiên biết, mọi việc sẽ được an bài. Nhiều việc tôi làm lần đầu nhưng tôi vẫn có thể làm tốt đó là vì tôi biết cách quan sát. Khi tôi đến một công trình xây dựng, một vườn rau, tôi chỉ quan sát thì tôi đã biết mình cần phải làm gì. Tâm chúng ta tràn ngập vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta tràn đầy phiền não, chúng ta phiền não thì chúng ta mang một thân bệnh khổ.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta hiểu rõ đạo lý này thì chúng ta phải tu tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chân thành, chúng ta phải quay về với tự nhiên**”. Tâm chúng ta vốn thanh tịnh, bình đẳng nhưng chúng ta vọng tưởng, chấp trước nên tâm thanh tịnh của chúng ta bị che lấp.

Chúng ta bị bệnh do oan gia trái chủ là do chúng ta bị oan gia trái chủ nhập thân. Trong “**Tam muội thủy sám**” có ghi lại một ví dụ, Ngài Ngô Đạt và Triệu Thấu cùng làm quan, sau đó, giữa hai người có bất hòa nên Triệu Thấu tự vẫn chết, ông khởi tâm oán hận và muốn báo thù Ngài Ngô Đạt. Triệu Thấu đi theo Ngài Ngô Đạt mười kiếp, trong chín kiếp đầu, Ngài Ngô Đạt làm cao tăng, tu hành tinh tấn nên oan hồn của

Triệu Thấu không thể hãm hại. Đến kiếp thứ mười, Ngài Ngộ Đạt làm quốc sư, khi Ngài được nhà vua tặng ghế trầm hương, Ngài đã khởi lên ý niệm tự mãn: “*Quốc sư như ta mới xứng đáng ngồi ghế trầm hương này!*”. Ngay khi Ngài Ngộ Đạt khởi lên ý niệm này thì oan hồn của Triệu Thấu liền biến thành ghê mặt người trên đầu gối của Ngài, ghê mặt người ăn thịt sống, nếu không dứt thịt cho nó ăn thì nó sẽ ăn thịt của Ngài Ngộ Đạt. Chúng ta cũng có rất nhiều oan gia, trong vô lượng kiếp, chúng ta đã giết, ăn nuốt vô cùng nhiều chúng sanh.

Tôi được xem một đoạn phim, có một con chim, khi máy cày đến gần tổ của nó thì nó xoè cánh ngăn để máy cày không làm nát trứng chim, sau đó, nó dùng mỏ mổ liên tục và rất mạnh vào tay lái của máy cày. Con chim muốn bảo vệ con của nó, nếu con nó chết chắc chắn nó sẽ rất oán hận người lái máy cày.

Có người hỏi ý kiến tôi về chuyện xảy ra trong gia đình họ, gia đình của họ nuôi một con chó cái, khi con chó cái đẻ con, nó bị băng huyết, máu ra rất nhiều. Người Cha gọi Bác sĩ đến, người Bác sĩ đến nhưng không ra chữa trị ngay cho con chó mà ngồi uống trà, nói chuyện với người Cha. Sau đó, khi người Bác sĩ định ra khám cho con chó mẹ thì thấy con chó mẹ đã chết, mắt của nó trợn trừng nhìn đàn con. Ông chủ nhà nói với con chó mẹ là ông sẽ chăm sóc tốt cho đàn con của nó. Một hôm, khi ông đi chùa, ông đặt đàn chó vào trong chum và lấy đồ đầy lại, nhưng sau đó, đàn chó con bị thiếu không khí nên đã chết hết. Sau đó, chỉ trong một thời gian ngắn, ông phát hiện mình bị bệnh ung thư giai đoạn cuối. Tôi nói với người con, nên đưa ông lên ở cùng với tôi, nhưng người con nói, mẹ của họ không đồng ý. Một thời gian ngắn sau thì người Cha mất vì bệnh. Con chó mà ông nuôi đã vô cùng oán hận và trở thành oan gia của ông. Hòa Thượng từng nói: “**Tốt nhất là chúng ta không nên tạo oan gia vì oan gia cực kỳ khó hoá giải!**”. Nhà Phật nói: “**Phật Bồ Tát vô địch nhân**”. Phật Bồ Tát tự tại vì các Ngài không có oan gia, không có người đối đầu.

Nếu chúng ta mắc bệnh do oan gia trái chủ thì chúng ta phải tụng Kinh, niệm Phật, tu tích công đức để hoá giải. Khi họ bằng lòng hoá giải thì mọi việc sẽ ổn. Cách hoá giải oan gia tốt nhất là chúng ta phát tâm hy sinh, phụng hiến vì cộng đồng. Chúng ta phát tâm vì mọi người thì oan gia sẽ không phá hoại mà còn trợ giúp cho chúng ta. Chúng ta làm được nhiều việc vì chúng sanh thì họ sẽ được hưởng phước nên họ sẽ giúp chúng ta.

Hòa Thượng nói: “**Bệnh do nghiệp chướng là bệnh do chúng ta đã tạo tác quá nhiều ác nghiệp. Thuốc không thể trị được bệnh này mà chúng ta phải sám hối, thay đổi, tự làm mới, chuyển đổi khởi tâm động niệm, hành động, tạo tác sai lầm của mình. Bệnh khổ đều có nguyên nhân chúng ta muốn trừ được bệnh khổ thì chúng ta phải trừ được nguyên nhân dẫn đến bệnh khổ**”. Chúng ta muốn chữa được bệnh do nghiệp chướng thì chúng ta phải dùng tâm chân thành để sám hối, chúng ta tuyệt đối không được làm các việc ác, vâng làm các việc thiện. Chúng ta tích cực hy

sinh phụng hiến thì oan gia trái chủ sẽ không đối đầu với chúng ta, nghiệp chướng của chúng ta cũng sẽ được tiêu trừ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!